

mod Søen af Ærgrelse over at føle, at hun blev rød.

»Er De paa Vej til Skagen?« spurgte Fru Bertha ham.

»Nej — desværre — jeg skal interneres paa Bækkelund. Gemejmeraadinden kender vistnok Stedet, — Grev Rønnovs Ejendom. Det er blevet mig beskikket at afmale Greven i lakrød Kammerherreuniform. Jeg elsker den Farve; men andet har jeg vist heller ikke at glæde mig til. Det skal være en meget ensomt levende Familje.«

Fru Bertha svarede ikke noget herpaa. Hun sagde ham endnu engang Tak for hans Ulejlighed, og det paa en saadan Maade, at den belevne Kunstner var nødt til at trække sig tilbage. Jytte havde knap nok hilst ham.

Karsten From var ikke alene en kendt Maler men ogsaa en af Hovedstadens dristigste Kvindejægere, hvad dog ikke saa mange vidste. I Modsætning til de fleste andre Mænd af Faget, der aldrig kunde tie med deres Erobringer, ja for hvem det at kunne prale med dem i Grunden var Hovedsagen, var han tavs om sine Sejre og kradsede overalt Sporene til efter sig. Han saaes meget i Koncertsalene, ved Velgørenhedsbasarer og andre Steder, hvor der var Lejlighed til at gøre nye Damebekendtskaber. Hans Væsens Naragtighed, der virkede saa betryggende,